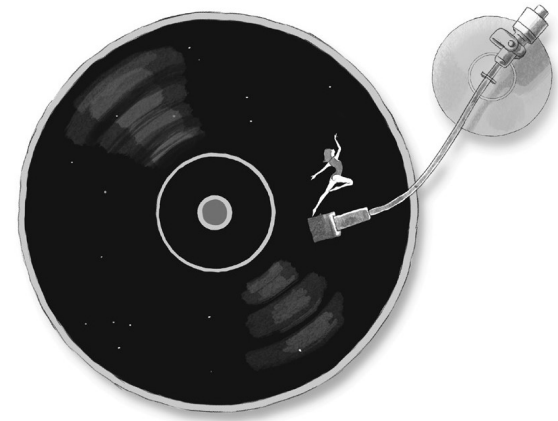

Mục lục

Lọ Lem xóm Củi.....	5
Tiếng chim hót bên triền núi xanh	14
Một vì sao không bao giờ khóc.....	24
Tiếng ru giữa đồng.....	32
Ngôi miếu cổ.....	41
Nu ơi!	51
Những đứa trẻ đồng Trũng	63
Nhánh sông Lười.....	77
Ngôi nhà có trăng	91
Hòn đá bùa.....	100
Thằng Bò Kho.....	112
Cây Đinh Lăng Biết Hát.....	121
Cảm ơn cái lò gạch cũ.....	129
Sau hè có cái cối xay.....	143
Nghiêng bên bờ gió thổi.....	151

Lọ Lem xóm Củi

Chiều phai nhanh. Từ cánh rừng già tiếng thú lạc đàn lẫn trong tiếng gió va vào cây nghe như tiếng còi tàu vắng lại. Ven đầm lầy dương xỉ mọc tua tủa như tóc người rừng, hoang dại và bí ẩn, những bông nắng lưa thưa mới nhảy nhót trên dốc gò đã rù nhau biến mất. Cầm đi như chạy, cô nhón chân nhảy qua vũng nước. Mấy ngày mưa nước cuốn lá khô dồn vào chỗ trũng ú lại thành mùn đen đặc quánh.

Xuống chân đồi Cầm đi chậm lại. Từ đồng cỏ vọng tiếng cười đùa của tụi trẻ con xóm Củi, đêm

nay chúng lại bày trò đốt lửa. Những chiếc lốp xe cũ được đốt lên cháy rực, chúng chạy quanh đống lửa hò hét khiến đàn doi đang treo ngược trên cành cao hốt hoảng phạch đập cánh lao vào núi.

Ngôi nhà gỗ cô đơn nằm bên bờ rừng, cạnh con dốc dẫn lên đồi. Quanh nhà bìm bìm bò dọc ngang, leo cả lên mái nhà. Trước sân bụi móng rồng đang mùa trổ hoa, hương loang cả vào bóng chiều. Cánh cổng gỗ tróc sơn lâu ngày khép hờ bằng sợi xích khóa, bên trong tối om, ngôi nhà buồn tẻ tưởng như một tiếng động cũng không lọt qua khe cửa. Bố lại về muộn. Cầm vào nhà bật công tắc, ánh đèn vàng ấm hắt xuống sàn nhà la liệt những cọ màu. Trên giá vẽ gương mặt người đàn bà nhìn nghiêng bên cây đàn vĩ cầm, huyền hoặc và dịu dàng. Bố lại vẽ mẹ, không nhớ đây là bức chân dung thứ bao nhiêu bố vẽ mẹ, từ ngày cơn bạo bệnh mang mẹ về muôn cõi. Cầm chạm tay vào bức tranh, sơn còn ướt, mùi hăng hắc lẫn quất khắp phòng. Cô mở cửa sổ, gió từ ngoài vườn ùa vào mang theo mùi lá mục, khóm móng rồng ướt át cũng sẫm lại trong buổi hoàng hôn.

Căn gác xếp ọp ẹp được dựng bằng những mảnh gỗ ván ghép lại, bố và hai bác thợ mộc làm mất một tuần. Ván sàn cũ kĩ lâu ngày giẫm lên phát ra tiếng cọt két, có lần bố đùa bảo là “vương quốc”

của con gái. Vạt cúc tần ở vườn sau héo rũ buồn bã nép vào nhau yên lặng. Loay hoay tìm đĩa nhạc, mắt Cầm chạm vào dòng chữ *Tặng con gái Nguyệt Cầm*. Chiếc đĩa bố tặng Cầm vào ngày cô tròn tuổi mười ba. Cầm cho chiếc đĩa vào máy, khúc dạo đầu bản *Danse des petits cygnes*¹ thánh thót ngân lên. Ánh trăng tràn qua ô cửa loang loáng. Cầm nhẹ nhàng xoay theo điệu nhạc...

“Cầm à!” Tiếng bố gọi ngoài ngõ. Bố về, chò phía sau một mớ linh kinh các thứ. Vào nhà, đến bên bức chân dung vẽ dở, gương mặt ông trong chiều muộn lại trầm tu. “Bố lại vẽ mẹ à?” Cầm khẽ hỏi. Bố giật mình quay lại, lặng lẽ đến bàn ăn. Bữa cơm với mấy con cá kho còn lại cũng khiến ông ăn ngon lành. Nhìn Cầm uể oải ăn như một con mèo, bố ái ngại: “Con gầy quá!” Sực nhớ ra, ông lấy mẫu giấy ghi địa chỉ. “Chiều nay bố xin cho con vào lớp múa ba lê, cô giáo là bạn học của bố hồi phổ thông.” Cầm sung sướng hét lên chạy quanh nhà, con mèo Mun đang gà gât trên ghế giật mình phóng ra hiên.

Bố châm điều thuốc, đăm đăm nhìn ra vuông cửa. Tiếng chuông chùa trên đồi thông thả vọng về. Đàn chim lợn trú bên bãi đất trống đến giờ lên đường kiếm ăn, chúng bay riêng lẻ, chốc chốc rít

1. Tạm dịch: *Vũ khúc của lũ thiên nga bé bỏng*, một trích đoạn trong vở ba lê *Hồ thiên nga* của nhà soạn nhạc Pyotr Ilyich Tchaikovsky (1840-1893).

lên tiếng kêu eng éc. Bên ánh đèn bóng bố lạng câm. Cầm vẫn bắt gặp hình ảnh đó mỗi đêm. Để lấp khoảng trống trong tâm tưởng bố là điều không dễ, từ ngày mẹ không còn nữa, ông đã trở nên một người khác. Ngoài kia gió cuộn về giạt tung cánh cửa gỗ khép hờ, ùa vào phòng mùi thìa là ngào ngạt. Cầm nhấn nút, bản *Moonlight sonata*² thánh thót ngân như có cả tiếng nước róc rách, đêm bỗng hóa thành dòng sông trắng. Giai điệu cuộn lên như sóng, cuốn Cầm vào bản nhạc cùng nổi mát mát và cả lời rì rầm của cô gái mù nguyện cầu được một lần ngắm trăng trên dòng Danube. Cầm nhìn thấy nơi xa kia trong căn nhà cô gái nhỏ đang chơi đàn, bên cạnh cô là người cha yêu dấu.

*

Đứng trước ngôi nhà cao tầng, Cầm tần ngần rồi rụt rè bước vào. Trong phòng gắn những tấm kính lớn, các bạn nữ trạc tuổi cô đang tập luyện, trông họ như những cô thiên nga kiêu diễm. Cầm ngây người nhìn.

“Em là Nguyệt Cầm?” Người phụ nữ mảnh mai trong bộ đồ đen bó sát, có lẽ là cô giáo đến sau lưng Cầm. “Vâng!” Cầm lí nhí đáp. Cô giáo dùng ngón tay gõ mặt Cầm hồi lâu rồi quay sang

2. Tạm dịch: *Bản xô nát ánh trăng*, bản độc tấu dương cầm của nhà soạn nhạc Ludwig van Beethoven (1770-1827).

giới thiệu với lớp. Tiếng xầm xì, khúc khích lan ra. Cầm nhìn xuống bộ áo dài trắng cũ mềm, chiếc túi bạc phếch đụng sách vở đeo chéo qua vai. Tay bấu vào thanh gọng cô chợt thấy tủi thân. “Bố đã nói chuyện về em, từ nay em sẽ học cùng cô!” Cô giáo dịu dàng nhìn Cầm.

Theo cô giáo vào phòng, Cầm ngắm mình trong gương, bộ đồ múa bó sát thân hình mảnh dẻ, mái tóc dài cột cao duyên dáng. Bắt đầu những bước cơ bản, cô giáo nhìn Cầm di chuyển từng động tác uyển chuyển. Cô thốt lên: “Cô đã nghe kể nhưng cô không ngờ em có thể làm mọi thứ tốt đến thế! Tiếp tục nào! Di chân phải thành hình bán nguyệt, luôn duỗi thẳng chân và mũi chân, mở ngực vươn cao, vai hạ thấp...” Cầm xoay nhẹ, động tác điều luyện khiến cô giáo kinh ngạc. Cô đưa tay ra hiệu Cầm dừng lại rồi chọn một chiếc đĩa khác thay vào, nhìn Cầm chờ đợi. Giai điệu bản *Le beau Danube bleu*³ quen thuộc ngân lên. Cầm xoay những bước đầu tiên thật nhẹ, đôi chân như bay, Cầm không còn nhìn thấy gì, trước mắt chỉ có dòng sông mênh mang xanh thẳm. Dòng sông đưa cô đi mãi đến bến bờ hạnh phúc, nơi đó cô nhìn thấy bố cùng mẹ bên những bức họa tuyệt đẹp.

3. Tạm dịch: *Dòng sông Danube xanh*, bản waltz của nhà soạn nhạc Johann Strauss II (1825-1899).